

Tilhængere af Forsvarsplanen af 1879, der gør det stærkt befæstede København til Centrum i vort Forsvarsvæsen, — Centrum i den Forstand, at det bliver den alt overvejende Opgave at udføre Forsvaret der, — eller man kun vil ofre det allernødvendigste for at beskytte denne Basis mod Overrumplinger — og det gælder Regeringen —, eller man tilhører den Retning, som det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) tilhører, — der vil føre Forsvaret i aaben Mark — enige om, at der skal udfoldes en ganske betydelig Militærstyrke for at forsvare Hærens Basis. Det ærede Medlem fra Ringkøbing vil udfolde denne Styrke ved Fløjforterne og ved at opstille en Krigsstyrke paa 24,000 Mand. Men vi ere alle enige om, at selvfølgelig skal Hærens Basis aktivt forsvares saavel til Lands som til Søs. Og alene heraf er det en nødvendig Konsekvens, at man samler sin Hovedstyrke paa Sjælland der, hvor vor Basis er. Der er i øvrigt en Mængde andre Forhold, der gøre det rigtigt, ja, gøre det til det ene rette at samle Hovedstyrken her, men for at bevise dette maatte jeg komme ind paa en Række strategiske Kombinationer, der kunde tænkes under et eventuelt Sammenstød mellem Stormagterne, og det kan jeg selvfølgelig i min Stilling ikke indlade mig paa. Det ærede Medlem kender disse Kombinationer fra Forsvarskommissionens fortrolige Aktstykker.

Jeg skal saa gøre nogle faa politiske Bemærkninger. Regeringen, og særlig jeg, har været Genstand for en Række Angreb, som i Velmenthed ikke lade noget tilbage at ønske. De have varieret noget i Formen, fra den ganske ubeherskede Form, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) benyttede, til den mere feuilletonistisk affilede Form hos det ærede Medlem fra Holbæk (Rode). Men Galden var i lige god Orden hos alle de forskellige. (*Borgbjerg*: Indignationen) ... Indignationen. . . . Ja, Galden er i lige god Orden hos alle de ærede Angribere. I saa Henseende er der intet at klage over. Imidlertid drager jeg af disse Angreb i det væsentlige kun den Konsekvens, at de Herrer ere overordentlig bekymrede for, hvad den nærmeste Fremtid vil bringe. Deres Sind ere opfyldte af en virkelig Bekymring. For det første for Sagens Skyld, thi omend de Herrer jo væsentlig have deres Styrke i det negative, kan man jo ogsaa sætte nogen Lidenskab ind paa det. Og det er for dem, tror jeg, virkelig noget af en Hjertesag, at vi ikke

faa et efter vor Evne kraftigt og virksomt Forsvar. Jeg tror, at det er noget af en Hjertesag for dem, at vi ikke komme ind paa en positiv Vej med Hensyn til denne Sags nuværende Ordning og videre Udvikling. Dernæst ere de bekymrede paa Grund af den politiske Fremtid i al Almindelighed. De ærede Medlemmer ere tilbøjelige til at se mørkt paa den politiske Fremtid, hvis det skulde lykkes at bringe denne Sag i Orden og dermed faa lagt et Grundlag for en fremtidig politisk Samvirken af de Grupper, hvorpaa den nuværende Regering ved sin Dannelse støttede sig. Jeg forstaar disse Bekymringer. Mindre forstaar jeg den Utilsløretthed, hvormed de fremtræde. Muligt, at det taktisk er mindre klogt at lade dem fremtræde saa overordentlig stærkt, som de ere fremtraadte under disse Dages Forhandlinger.

Hvad de personlige Angreb paa mig angaar, undrer det mig, at man venter, at de kunne gøre noget større Indtryk. Jeg har fra disse Sider omtrent hele mit politiske Liv igennem været Genstand for de voldsomste Angreb, som nogen offentlig Mand vel kan være Genstand for, og saadanne Angreb maa jeg finde mig i ogsaa i Fremtiden. Hvis man havde kunnet slaa mig ihjel med Angreb af den Art, havde jeg været en død Mand for længe siden. Jeg har udstaaet de tidligere Bestræbelser i den Retning og tænker ogsaa, jeg overlever dem, der nu udfoldes.

Man har bebredet Regeringen, at den møder med væsentlig de samme Forslag efter Valgene, som den kom med før disse, og har ment, at det ikke stod i bedste Overensstemmelse med min Erkendelse af, at Forslagene ikke kunne ventes gennemføre i den Form, hvori de foreligger. Derfor har jeg imidlertid gjort Rede ved Forslagenes Forelæggelse, idet jeg sagde, at de forelagdes i den Skikkelse, hvori vi slap dem før Valgene, for at man kunde tage Forhandlingen op nøjagtig paa det Punkt, hvor den slap. Det er en ikke usædvanlig parlamentarisk Fremgangsmaade, og jeg tror ikke, at der er noget opsigtsvækkende eller mærkeligt i, at Regeringen har brugt den samme Fremgangsmaade her.

Dernæst har man beskæftiget sig meget stærkt med Vælgernes Dom. Ja, med Vælgernes Dom hænger det nu saaledes sammen, at paa en vis Maade ere samtlige de Forsvarsplaner, der ere fremkomne, blevne underkendte af Vælgerne. Der er et betydeligt Flertal mod hver eneste af